

[Arbejdsministeren]

bejdet i De europæiske Fællesskaber, at den 6. ændring af 1967-direktivet, som hr. Kurt Hansen henviste til, er ikke årsagen til, at vi nu gennemfører ændringer i arbejdsmiljølovgivningen. Det er klart, at vi har en interesse i et internationalt samarbejde både på europæisk plan og på nordisk plan på dette område, men vi har et selvstændigt behov i Danmark for gennemførelse af skærpede regler om indseende og oplysning i forbindelse med stoffer og materialer. Jeg skal til hr. Kurt Hansen sige, at jeg har heller ikke selv set det udkast til 6. ændring af 1967-direktivet, som en af hr. Kurt Hansens venner har set. Jeg er ikke bekendt med, at der foreligger en færdig forligstekst på dette felt. Jeg er derimod bekendt med, at man stadig har ikke ubetydelige uløste problemer mellem EFs medlemslande, inden man kan vedtage 6. ændring af 1967-direktivet. Men det lovforslag, regeringen har fremsat på dette område, er nødvendigt, uanset om 6. ændring af 1967-direktivet bliver vedtaget. Der er altså ikke den sammenhæng i fremsættelsen af lovforslaget og 6. ændring af 1967-direktivet, som hr. Kurt Hansen nævnte.

Det er i øvrigt noget ejendommeligt netop i dag at høre dette synspunkt fremført i betragtning af, at den danske regering netop i sidste uge klart markerede i forhold til EF, at uanset vor positive holdning til internationalt samarbejde på dette område ønskede vi ikke EF-regler, der begrænsede vore muligheder for i Danmark selvstændigt at gennemføre fremskridt på arbejdsmiljøets område.

Jeg skal endelige sige om hr. Kurt Hansens citat af Magnus Demsitz fra Specialarbejderforbundet, at det, Magnus Demsitz frygter, er en simpel misforståelse af arbejdsmiljølovens formulering. Arbejdsmiljøloven har netop ønsket at understrege, at der ingen tavshedsforpligtelse er knyttet til at være sikkerhedsrepræsentant i arbejdsmiljølovens forstand. Jeg er da meget vel klar over, at tillidsmænd ude omkring kan misforstå lovgivningen, og derfor er jeg glad for lejligheden til at fjerne denne misforståelse. Jeg synes imidlertid, det er lidt særpræget, at hr. Kurt Hansen benytter denne lejlighed til, uanset at det drejer sig om en misforståelse, at prøve at påstå, at der rent faktisk er tale om en indskrænkning i sikkerhedsrepræsentanternes mulighed for at ytre sig offentligt

om sikkerhedsmæssige problemer på deres arbejdspladser.

Jørgen Jensen (DKP):

Det var ministerens bemærkning om, at man skulle fjerne misforståelserne, der kalder mig herop. Jeg synes ikke, det blev særligt klart af ministerens udtalelse her.

Det, debatten drejer sig om, er jo ikke, om sikkerhedsrepræsentanter har adgang til at få oplysninger. Det er et spørgsmål om deres ret til at gå videre med de oplysninger, de får. Det er der fortsat usikkerhed om også efter ministerens udtalelser her. Det er det, der debatteres i fagbevægelsen, og jeg tror fortsat, at dette lovforslag, tager alt for stort hensyn til virksomhederne fremfor at tage hensyn til det, man ved.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at ministeren svarede bekræftende på fru Inge Fischer Møllers spørgsmål om tavshedspligten og organisationernes adgang, men der lå meget andet i fru Inge Fischer Møllers udtalelser. Der var også spørgsmålet om forhåndsgodkendelse. Hvad er det egentlig, der forhindrer, at vi gennemfører forhåndsgodkendelse her og nu i Danmark? Det er ikke EF, der binder os, det har vi lige fået at vide. Hvad er det så, der binder os og forhindrer os i at gennemføre det, som alle, der beskæftiger sig med disse spørgsmål, ved det er nødvendigt at gennemføre? Hvad er det, der forhindrer os i at gøre det, andet end den binding, som regeringen har til partiet venstre, til Arbejdsgiverforeningen, til industriens interesser?

Det andet, fru Inge Fischer Møller trak frem, og som ministeren heller ikke tog op, var spørgsmålet om mærkning med danske oplysninger om producentens og leverandørens navn og adresse, alt det, der står i vores ændringsforslag, som ministeren kender, ellers kan vi læse det op. Hvorfor var der ingen bemærkninger til det? Er det, fordi man ikke vil gå så langt, eller hvad er årsagen til, at ministeren ikke kan give tilsagn om, at det, som fagbevægelsen har skreget op om gennem år, gennemføres? Jeg ved godt, hvad årsagen er. Den er, at industrien ikke vil. Man siger, at man da oplyser noget om fabrikshemmeligheder, og derfor kan mennesker ikke få at vide, at de bliver skadet. Men kan det være rimeligt og rigtigt, at ministeren her, hvor han taler om, at nu skal vi have